

Mauro și leul

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARPI, PININ

Mauro și leul / Pinin Carpi; trad. din lb. italiană de Cerasela Barbone;

cu il. autorului. - Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3748-2

I. Barbone, Cerasela (trad.)

821.131.1

Mauro e il leone

Pinin Carpi

Copyright © Pinin Carpi

Published in Italy by Piemme, in 2014

This edition published in arrangement with Grandi & Associati

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Pinin Carpi

Mauro și leul

Cu ilustrațiile autorului

Traducere din limba italiană de
Cerasela Barbone

Editura Paralela 45

Cineva sună la ușă

Într-un oraș înconjurat de mari păduri, se află o casă acoperită pe jumătate de frunzele verzi și roșii ale viței de Canada. În ea locuiește un băiat pe nume Mauro.

Eu cunosc bine casa aceea. E zugrăvită în culoarea mandarinelor, și în grădina din jurul ei sunt tufe de azalee cu flori roșii.

În grădină mai cresc un mesteacăn, un pin, un ulm, un lămâi și un portocal, iar pe gard urcă plante agățătoare: iasomie, clopoței, caprifoi și o mică viță-de-vie americană.

În fiecare an, cu strugurii din vie, tatăl lui Mauro face un vinișor cu gust de căpșună. Și, în fiecare anotimp, de jur împrejur poți simți tot felul de miresme.

Mauro e brunet, cu ochi strălucitori. În dimineața aceea rămăsese singur în casă, pentru că tatăl și mama lui se duseră la serviciu, iar cele două surori, pe care le cheamă Ariadna și Marina, erau la școală. Mauro nu voise să meargă la școală, și nu stau să-ți explic de ce.

Acum, când povestea e pe cale să înceapă, e tot în pat – doarme cu o expresie mulțumită și cu perna strânsă în brațe.

Întâmplă: la un moment dat, se aude soneria, el se trezește din somn și, fără să deschidă complet ochii, alunecă jos din pat și dă fuga în antreu, să se uite pe vizor. Pentru că tatăl îi spusese în repetate rânduri să nu deschidă nimănui dacă nu vede mai întâi cine sună și dacă e cineva în care, poate, nu e cazul să ai încredere. „Mă asculți?! Ai înțeles?!“ „Da, da, tată, bine, bine!“

Și, îndată ce Mauro s-a uitat pe vizor, a văzut că afară era un leu.

Dincolo de ușă era un leu, un leu adevărat. El sunase. Stătea acolo, pe labele dinapoi, și cu un lăboi din față sprijinit de tocul ușii. Timp în care își scutura coama bogată și roșie ca focul, cu mici smocuri negre.

De spaimă, Mauro n-a mai putut să respire. Numai pentru o clipă, desigur. Dar n-a zis nici măcar „Vai!“. Și, bineînțeles, n-a deschis.

S-a dat înapoi, s-a gândit: „Încă visez“, apoi s-a uitat iarăși pe vizor.

Leul era tot acolo, cu coama lui bogată și cu botul lui înspăimântător, având și un aer satisfăcut.

Satisfăcut?! De masa îmbelșugată la care spera?

Tremurând un picuț, Mauro s-a gândit iute la ce putea face în timp ce se întorcea în camera lui. De obicei nu-i era frică de nimic, dar un leu nu se compară cu nimic!

Pe urmă, acela era enorm, și acum scheuna și zgâria ușa. Uneori mârâia de nerăbdare. Cine știe ce foame îi era!

Și dacă spărgea ușa? Copilul s-a îmbrăcat într-o clipită și, pe furiș, s-a uitat pe fereastră. Camera lui era la parter, chiar deasupra grădinii, și leul, de pe treptele de la intrare unde se afla, nu vedea poarta, care nu era niciodată încuiată. Mauro putea s-o șteargă pe acolo.

Ca să se ducă unde? Unchiul și mătușa lui locuiau în capătul străzii, dar, ca să ajungă la ei, trebuia să cotească după colț, și leul l-ar fi văzut. Singura opțiune era să alerge până la casa de peste drum unde, la etajul al doilea, stăteau Titus și Luca, doi prieteni de-ai lui.

A sărit peste pervazul ferestrei, s-a lăsat în jos, a sărit în grădină și, o clipă mai târziu, era pe stradă.

Și a alergat foarte iute spre casa prietenilor lui.

Aproape ca un ghepard alerga de iute

Ușa de intrare a casei prietenilor lui era deschisă. A urcat scările în fugă, a ajuns la etajul al doilea și a sunat, a sunat, a sunat, topăind de nerăbdare.

Încă suna, când ușa s-a deschis.

Și în prag a apărut un leu. Un alt leu.

Copilul a urlat și, pe neașteptate, s-a simțit learcă de transpirație. Apoi a luat-o din loc atât de repede, că aproape s-a rostogolit pe trepte.

Acolo sus, leul începuse să mârâie de parcă ar fi fost întăritat. Dar Mauro era deja pe stradă, gonind ca o motoretă, fără să știe încotro.

Unde erau Titus și Luca? Nici ei nu se duseseră la școală în dimineața aceea; el știa bine, pentru că trebuiau să se întâlnească în parc să joace fotbal. Nu cumva îi sfâșiasse deja?

Apoi se gândea: „Ce fac! Ce mă fac? Trebuie să mă duc imediat să chem pe cineva. Însă cum se face oare că hoinăresc

prin oraș leii ăștia? Și amândoi aici, la noi! Cine i-a lăsat liberi?”

În timp ce fugea, a ajuns în locul unde strada dădea în bulevardul Arborilor Mari și a văzut un polițist vânjos, cu casceta neagră și mănușile albe. A alergat spre el.

Era întors cu spatele și, îndată ce Mauro a ajuns lângă el, l-a tras de o mânecă strigând:

— Domnule polițist, domnule polițist, am văzut doi lei! Doi lei adevărați! Unul i-a mâncat pe prietenii mei, adică... unul a sunat chiar și la mi...

Dar, în timp ce vorbea, polițistul s-a răsucit. Și copilul și-a dat seama că era și el tot un leu.

Mauro a făcut un salt înapoi, a scos din gâtlee un „Oh!” sugrumat, s-a întors foarte iute și a început din nou să alerge, cu capul plecat.

Alerga cu picioarele tremurând, dar alerga fără să se oprească. Până când, pe bulevard a ajuns un autobuz și s-a oprit lângă trotuar, nu foarte departe de el, ca să-i lase pe pasageri să urce.

Nu avea bani de bilet, dar cine fuge de lei are cu siguranță dreptul să nu plătească, nu? A urcat și el.

Apoi s-a grăbit să ajungă lângă șofer, strigând multe cuvinte despre lei, sonerii, mese îmbelșugate și polițiști.

Însă și-a dat seama că șoferul acela avea o coamă bogată și ditamai colții.

Ușile tocmai se închideau, dar Mauro, țâșnind ca un pește, a reușit să sară din nou pe stradă.

Chiar în față era prăvălia unui brutar pe care-l cunoștea și pe care-l chema Caroluș. A deschis ușa și s-a refugiat acolo.

Dar a văzut imediat că, după teigheaua cu pâine, era un leu.

S-a întors pe stradă și a ajuns lângă un chioșc de ziare. „Intru acolo”, s-a gândit. Dar și în chioșcul de ziare era un leu!

A zbughit-o până la împrejmuirea unei case în construcție, în care era o ușiță deschisă. „Mă cațăr pe schele și mă duc cât pot de sus!” s-a gândit. „Ajung unde lei nu pot urca!”

Dar, îndată ce a intrat, și-a dat seama că toți muncitorii erau lei.

Și a început din nou să fugă. Alerga, și tot alerga, și tot alerga, și tot alerga, și nu mai știa unde se duce. Mauro era foarte bun la alergat, era aproape ca un ghepard de iute, dar acum nu se gândea la cum aleargă, fugea și atât, fără să se uite unde se îndreaptă.

De teamă că întâlnește alți lei, a alergat atât de mult, că dimineța s-a încheiat, și a trecut și miezul zilei.

De-acum era amiază când, palid și gâfâind, a văzut chiar în fața lui porțile deschise ale parcului. A intrat.

Pe aleea care ducea la grădina zoologică era o bancă pe care stătea un bătrânel și citea ziarul.

Mauro, obosit cum era, s-a așezat și el cu toată greutatea: nu mai putea. Respira repede, inima îi bătea cu putere și nu reușea să se liniștească. A bălmăjit:

— Dacă ați... ați ști câ... câți lei su... sunt pri... prin ora... oraș, ajuutoooooor!!

Și bătrânul acela era un leu! Îndată ce Mauro începuse să vorbească, lăsase în jos ziarul pe care îl ținea în dreptul feței, adică al botului, și copilul văzuse un ditamai nasul ciudat, niște mustăți lungi și rare, niște ochi mari cu sprâncenele încruntate și niște colți care te îngrozeau.

Era un leu bătrân îmbrăcat ca un domn bătrân, cu ochelari, o beretă gălbuie, un fular roșu cu albastru și mănuși gri. Dar își scrâșnea vesel colții într-un zâmbet pe care-l visai noaptea.

Mauro s-a îndepărtat dintr-un salt și a început iarăși să fugă. Între timp, din ochii lui, nu știu de ce, picura multă apă.

A ajuns în pavilionul mare unde se aflau cuștile leilor.

Cu câteva zile în urmă, în cuștile acelea erau foarte mulți lei. Dar acum toate ușile erau deschise larg și toate cuștile erau goale. Înăuntru nu se vedea nici măcar un leuț cât de mititel.

Mauro s-a apropiat de porțița unei cuști, și-a sprijinit capul și, lăsând apa aceea să-i curgă din ochi, s-a gândit că poate era convenabil pentru el să intre într-o cușcă și să se încuie cu cheia.

Însă, în timp ce se gândea la asta, a venit țopăind un alt copil. Avea o față atât de veselă, încât părea că e pe punctul de a izbucni în râs.